

ARANY TROMBITA.

(Mulattató képes melléklet a „Népzaszlója“ 40-ik számához.)

Arczképcsarnok.

Matolay Etele.

Olvasóink kétségkívül szívesen veszik azon pártkülönbség nélkül általánosan kedvelt, tisztelt és becsült szabadelvű férfi arczképének és életrajzának bemutatását, kit a magyar nemzeti bankügyben tartott istvánnapi országos népgyűlés közbizalma elnökeül választott.

Ez Matolay Etele, a jelenlegi országgyűlési ellenzék egyik derék harczosa s egyik kiváló tagja.

Matolay 1825. év május havának utolsó napján látta napvilágot, Sátoralya-Ujhelyben, hol szépmíveltségű atyjának Gábornak örökös gondja alatt nevedvén, úgy az elemi iskolákat, mint a hat gimnasiális osztályt az ottani gymnasiumba végezte, honnan kikerülvén, a felsőbb tanulmányok elsajátítása céljából a pesti egyetem növendékei közé iratta be magát, hol is kitűnő előmenetelt tanúsított, szüleinek öröme, kik semmi áldozatot sem kíméltek, csak hogy fiukat oly nevelésben részesíthessék, hogy egykor a hazának egyik díszévé, oszlopává válják.

És a fiatal Etele a benne helyezett szép reményeknek igyekezett is megfelelni. 1845-ben kitűnő vizgát tevén, befejezte felsőbb tanulmányait, s ernyedetlen buzgalommal dönt a jogi tanulmányoknak, melyek iránt különös előszeretettel érzett.

1847-ben a közügyvédi diplomát, s egy évvel később a váltóügyvédi diplomát nyerte meg a még alig 22 éves, de ritka szellemi tulajdonokkal megáldott jeles ifju.

1848-ban szülőföldjére visszakérülvén, a zemplénmegyei akkori főispán s jelenlegi külügyér Andrássy Gyula gróf a tehetséges jogtudóst titkáruul szemelte ki.

De ez ép abban az időben történt, midőn a haza egét sötét fellegek kezdék elborítani. Matolay látta, hogy ily időben több hasznára válik a honfi hazájának, ha a toll helyett fegyvert ragad ennek védelmére s legott felajánlá karját, mint közvitéz édes honának oltalmazására. A szabadságharcban mint derék bajnok harczolt a szent ügyért, mignem a világosi katasztrófa után 1849. augusztus hó 19-én a Temes partján kényszerült fegyverét letenni.

Ekkor besorozták az osztrák hadseregbe, hol két éven keresztül önmegadólag, erős lélekkel tűrte azon méltatlanságokat, melyből a besorozott honvédeknek bő osztályrész jutott, mert vigasztalta az az öntudat, hogy azért kell bűnhődni, mert hazáját hiven szolgálta.

1851-ben elbocsáttatván, 1867-ig részint a birói, részint az ügyvédi pályán tüntette ki magát elannyira, hogy 1867-ben Zemplénmegyének egyhangú bizalma őt másodalispáni díszes székbe választá be.

1871-ben, midőn gróf Andrássy Gyula külügyérré neveztetvén ki, a sátoraljai helyi képviselői hely megürült, Matolay Etele-t jelölték ki annak betöltésére, s noha szemben vele oly fogós ellenfelet léptettek fel ellenjelöltül, mint Lónyay Menyhért gróf, akkori miniszterelnök, a többség bizalma benne pontosulván, nagy didallal választatott meg.

Az 1872-iki általános választásoknál e helyet a pénzes clericalis part jelöltje ellenében is megtartotta, mert az ellentábornak minden mesterkélése daczára a nagy többség

Matolay Etele.

szava volt a mérvadó, mely Matolay Eteleben az önzetlen, jeles hazafit, a tevékenység és jeles tehetség emberét tisztelte és ajándékozta meg bizalmával.

Matolay Etele testvérbátya a szinte kiváló jeles tulajdonokkal tündöklő Matolay Elek pesti ismert ügyvédnek s nemzeti tornaegylet elnökének, ki az egylet alakítása körül főérdemet szerze magának.

Matolay Etele most a legszebb férfikorában van, kinck jeles tehetségeitől s erélyétől hazánk még igen sokat remélhet a jövőben is.

Milyen az a sajtó-fogság?

Igaz történet.

Kóstolól azoknak, a kiknek tetszik.

Irtá Tóvölgyi Titusz.

(Folytatás.)

Másnap érkezett azután a Németh Albert levele, melyben tudatá velem hogy: a mint Pestre jön, a dolgot rendezni fogja. A levéllel pedig egyenesen mentem Heckenast-hoz, és felmutattam azt neki, kinek az, a mint látszott, nem volt inyére.

— Németh Albert ur nem írja, hogy mikor jön, s e dolog nem tűr halasztást. Különben miért nem teszi ön is azt, a mit mások tettek, kik a közrészvéthez fordultak?

— Gondoltam én erre, uram, ámde a mint ön is látja, ez ígéret jött közbe, s én reméltem, hogy Némethnek vissza fogom fizethetni minden adakozás nélkül. Csávolszky Lajossal már hetek előtt beszélgettünk a gyűjtésről, s ő szívesen ajánlkozott, a gyűjtő ívnek egyik kibocsátója lenni.

— Kár volt mindjárt nem tenni, — mondá Heckenast. — Különben még nem késő; gyors sikert azonban én csak úgy remélek, ha népszerűbb névvel bíró ismerősei közül többen írják alá a fölhívást. Ilyeneket szólítson föl tehát ön, s lásson a dolog után. Én szívesen kinyomatom a fölhívást; kifizetheti, ha könnyebben fog esni mint most.

Heckenastnak e nemes ajánlatát melegen megköszönvén, azonnal siettem Csávolszky Lajos barátomhoz, hogy az elejtett eszmét felvegyük újra. Ámde Csávolszky Pestről elutazott. Mentem aztán egyik barátomtól a másikkhoz és kértem őket, legyenek szívesek egy fölhívást fogalmazni.

Aláírni késznek nyilatkoztak, de (és valóban úgy volt) a felhívás megírásához nem bírtak elég idővel. Végre olyan is találkozott, a ki megírta. . . .

A kész felhívással felmentem aztán a „Hon“ szerkesztőségébe, s a felhívást átadtam Törs Kálmán barátomnak felolvasás végett, felkérvén őt, és a jelenlevő Bakcsy Ferenczet, hogy: az esetben, ha helyeslik, adják a fölhívás alá nevüket. Törs Kálmán felolvasta s néhány erősebb kitétel kivételével helyeselte az egészet. Kértem, hogy változtassák meg azon néhány kitétel, ámde idejük nem volt-e? elfeledték-e megváltoztatni? — elég az hozzá, hogy úgy maradt. Nevük alányomásába azonban baráti készséggel beleegyeztek.

Feszülöttem azután Áldort, ki a felhi-

vás elolvasását sem látván szükségnek, épen oly baráti készséggel adta nevét, mint adta volna az 500 forintot, ha lett volna neki is. Hasonlóképen tett Vidats János. Csanády Sándort és Németh Albertet, (noha ez utóbbi a gyűjtés megindítására még a multkor ajánlkozott) levélben kértem föl. Csanády válaszolt is rögtön, mint mindig, úgy most is a legszivesebb készséggel adván helyet kérésemnek; a Németh Albert hallgatását pedig, — miután a levélben kijelentém, hogy a hallgatást „igen“ — választanak veszem, annak vettem, és az előzmények után ezt jogosan is vehettem annak.

A felhívást azután beadtam a nyomdába, rendelkeztet a mellékelést illetőleg, ámde mielőtt ezt megvettem volna, már Vácra kelleelutaznom. Eltávozásom előtti este, egy kis búcsu vacsoráskán, a milyen szegény emberről szokott lenni, jelen volt Csávolszky Lajos barátom is, kinek akkor, vagy még azelőtt, szintén tudtára adtam, hogy neve, már előbbi ígéreténél fogva, szintén alatta lesz a felhívás alatt, mit ő helyesléssel fogadott, s aztán meleg kézszorítások közt elváltunk.

Midőn másnap Vácra értem, már este volt. A délutáni hajón indultam, magammal hozván könyveim egy részét, ruháimat és egy kis ágyneműt, mert a sajtófogházban látogatáson lévén, láttam, hogy az ágynemű itt mindössze is: pokrócz és szalmazsák. Nem igen vannak az ágyneműt illetőleg tekintettel arra, hogy a kit a sors idevet, az mégsem közönséges gonosztevő.

Míg a hajó félféle haladt a Dunán, különféle gondolataim támadtak, különféle érzelmek leptek meg. Nem sajnáltam gazdaságomat, nem aggódtam a felett, ki fog majd elvettetni, gondját viselni a télen marháimnak, lovaiknak; ki fog felügyelni a hízókra; ki fog trágyáztatni; aztán a tavasszal ismét szántatni, vetetni, arattatni? stb. nem gondoltam mind erre, nem aggódtam mindezek fölött, mert hiszen a gazdaság amim volt, ott volt velem a hajón. Hanem azért, ha szegény voltam is, mégis tudott az én szívem is fájni miért. A ki fölött nekem minden gazdagságával a világnak, a kiért és a kikért épen úgy félttem a hazát és a hazával őket, mintha száz dominiumot képviselne mindenik. Volt szülő, testvér, aztán fiatal kis feleség, meg egy kis kékszemű, nagy képű szőke putyóka alaku fiam. Még csak 5 hónapos, de azért úgy szerettem, mintha minden óra, melyet vele tölték, aranyos lett volna a többi mellett. Nem sirt mikor távoztam, rám se nézett, picziny kacsóiban valami játékszer volt, azt veregette a falhoz; tetszett neki, mert hát csörgött; és jobban meghatott engem ez a csörgedezés, ezer búcsu jajnál, ezer búcsu szónál.

Mikor aztán a bérkocsira felültem, kedves sógornóm és feleségem jöttek az ablakhoz, mindkettőnek köny volt a szemében, integettek felém fehér kendővel, a kis putyóka pedig ott volt köztük, és a csörgettyűvel játszott akkor is. Hát mikor aztán a hajón voltam, és a novemberi nap enyhe sugara végig ragyogott a szőke Dunán, az a három alak, az az én szent háromságom tükröződött vissza mindenünnen. Azt hittem, hogy a hajókerekek zugása az ő zokogásuk, a szellő fúvás az ő sohajtásuk, a magasan szálló vándor daruk hangja az ő búcsu kiáltásuk; s mintha mindezek közé, közé-közé csörrenne, az én kékszemű nagy

képű fiam csörgettyűjének édes kedves csörgése.

Mikor aztán fel-fel ébresztett ábrándozásomból a jelző csegettyű síró hangja, akkor vettem észre, hogy a ki igazán sír, az én vagyok.

Pedig hát nem is messzire mentem, nem is sok évre mentem, de mikor hát olyan élet várt rám mint arra, a kit befognak csukni. A ki szabad voltam mindig; a ki a szabadságért éltem-haltam mindig; a kit elragadotta toll és vitt a népekért küzdőterhomokja fölé, a hol a szabadságért harczoló szánok csegettyűje, a hol nem nyíl virág, s szellők lágy ölében nem ringatózik a kalászos buza. Mire kiszabadulok, már ősz lesz ismét mint most van.

(Folytatása következik.)

Idegen műszavak.

(Folytatás.)

Admiralitás, tengeri haditanács. Azon testület, mely a tengeri hadügyeket vezeti.
Admirateur (admiratör), tisztelő, csodáló.
Admiratio, csodálás, tisztelet.
Admirálni, csodálni.
Admissibel, elfogadható érvényes, megbízható.
Admissio, hozzáeresztés vagy bocsátás, fölvetel.
Admittálni, hozzáeresztetni, a belépést megengedni.
Admodiatio, haszonbérlet, haszonbérbeadás.
Admoditálni, haszonbérbe adni, alább szállítani.
Ad modum, szokás szerint, azon mód szerint.
Admonitálni, emlékeztetni, figyelmeztetni.
Admonitio, emlékeztetés, figyelmeztetés.
Admovitálni, hozzávetetni, hozni.
Ad notam venni, valamit magának megjegyezni.
Adnubilálni, elsötétíteni, beburkolni.
Ad oculos demonstrálni, világossá tenni mint a napfény, világosan megmagyarázni.
Adonis, egy szép fiatal ember. (Magát adonisálni, ékiteni.)
Adonista, növény-szedő, növény-gyűjtő, gyógyfü-szedő.
Adoptio, valaminek átvétele, elfogadása, a gyermek helyett.
Adoptálni, valamit a gyermek helyett átvenni, szóval valamit átvenni, elfogadni. — Például: gyermeket adoptálni. — Adoptált fiú, elfogadott fiú stb.
Adorabel, *adorabilis*, imádsáraméltó, csodaszép.
Adorateur (adoratör), imádó, szerető, szerelmes.
Adoratio, imádás, hódolás, tisztelés.
Adorálni, imádni, nagyon szeretni, hódolni.
Adornirozni, ékiteni, díszíteni.
Adossement (adoszman), meredek, letetőzés.
Adossálni, *adossirozni*, letetőzni, rézsutosra csinálni.
Adoucirozni (aduszirozni), édesíteni, csillapítani, enyhíteni.

Ad patres menni, az ösökhöz menni, meghalni.

Ad propositum, a dologra.

Ad referendum, a tudósításhoz.

Adressant, czimzett, küldő.

Adressát, utasított, a levél elfogadója.

Adresse, ügyesség, levél czim, név vagy lakás czim, kérvény, ajánlólevél, emlékirat.

Adressálni, czimezni, utasítani, átírni.

Adrett, ügyes, jártas, csinos.

Adroit (adroa), ugyanaz ami: — *adrett*.

Adschemoglans, janicsárok, ujonczok, (a törököknél).

Adscircirozni, elfogadni, elsajátítani.

Adscribálni, hozzá írni, tulajdonává tenni, tulajdonítani.

Adspectus, tekintet, megnézés, megtekintés.

Adspecták, jelek, előjelek.

Adspersorium, szentelő.

Adstipulatio, hivatás, meghatározás, meg egyezés.

Adstipulator, meghatározó.

Adstipulálni, meghatározni, megegyezni.

Adstrictio, megfeszítés, meghuzás, összehuzás, összekötés vagy összeköttetés, bekötés.

Adstringálni, összehuzni, feltartani, bekötni.

Adstruálni, hozzá építeni, halmozni.

Adulatio, hízlegés.

Adulatorisch, hízlegve.

Adulirozni, hízlegni, édelegni.

Adulter, házasságtörő.

Adulterálni, házasságot törni, meghamisítani.

Adumbratio, leárnyalás, árnyékrajz, vázlat.

Adubrálni, leárnyalni, vázolni, előrajzolni.

Ad unum (omnes), mind, kivétel nélkül.

Advent, Krisztus születésének érkezése. *Érkezés*, megérkezés. A *dven t-nek* nevezetik a karácsonyt megelőző négy hét.

Adverbium, igehatározó.

Adversáriák, irkák, irka könyvek.

Adversarius, ellenfél.

Adversálni, kiállhatatlannak, kellemetlennek lenni.

Adversitas, kiállhatatlanság, kellemetlenség.

Agens, ügyvezető, mátha szállító.

Agentura, ügyvezetői hivatal.

Agerasia, nemöregedés, tartós ifjuság.

Ageustia, józanmaradás, böjtölés.

Aggiustamenta, (adzsüstatman) pontos, biztos, (a hangművészetnél).

Agglomeratio, felgombolyítás, külsőleg történő felhalmozás.

Agglomerálni, felgombolyítani.

Agglutinatio, gyógytapasz.

Agglutinatio, bekötés gyógytapaszszal, tapasztolás.

Aggranditálni, *aggrandirozni*, nagyobbítani, bővíteni.

Aggrandissement, (aggrandiszman) nagyobbítás, bővítés, tágítás.

Aggratiatio, (aggracziacio) megkegyelmezés.

Aggratiálni, megkegyelmezni, ismét kegyelmebe fogadni.

Aggravirozni, magasbitni, emelni, rosszabbá tenni.

Aggrediálni, *aggredirozni*, megtámadni, megrohanni.

Aggregat, felhatalmazás, több egybefoglalt dolognak általános kifejezése.

Aggregálni, csatlakozni, gyülekezni.

Aggressio, megrohanás, megtámadás.

Aggressor, megtámadó, támadó fél.

Agil, gyors, fürgé, ügyes, jártas, gyakorlott.

Agilitás, gyorsaság, fürgeség, stb.

Agio, (ázsió) felpénz, értéktöbblet egyik vagy a másik pénznemnél.
Agiotage, (ázsiotázs) váltóuzsora, nyereszkedés.
Agioteur, (ázsiotör) pénzváltó, pénzváltóuzsoras, váltóuzsoras.
Agálni, *agirozni*, kereskedni, hatni, előadni, (mint színész) tagjazztatás, tagmozdulat.
Agitatio, heves kedélymozgalom, ingerültség, felindulás.
Agitator, felbuzdító, ébresztő, nyugtalanító.
Agitálni, buzdítani, ébresztetni, nyugtalanítani.
Agmen, szakasz, sereg, (különösen utban).
Agnatus, férfiágról való vérrokon.
Agnatio, vérrokonság.
Agnitio, elismerése p. o. egy váltónak.
Agnomen, melléknév.
Agnoscirozni, *agnosciálni*, elismerni, elfogadni.
Agnus Dei, isten báránya.
Agonia, halálküzdelem, halálfélelem. In agone: végvonaglásban.
Agonismus, verseny.
Agreabel, kellemes.
Agrement, (agreman) kedvesség, rokonszenvedesség.
Agrést, durva, parasztos.
Agricultura, gazdaság, földművelés.
Agriminista, kisdíszítő, díszítő kicsinyben, apróságban.
Agrioniák, talány gyűjtemény.
Agromania, gazdasági szenvedély.
Agronom, gazdaság.
Agronomikus, gazdasághoz tartozó.
Agrostologia, fűvészet.
Aguerrirozni, harczhoz szoktatni.
Agynia, nőietlenség.

Ah.

Ahedd, előre, sebesen; (hajózási kifejezés).
Ahold, szélnél lenni; (hajózásnál).
Ahull, vitorla, kötélzet; (ugyancsak a hajózásnál).

Ai.

Aide, (éd) segéd, támogató. *Aide de Camp*, hadsegéd.
Aide major, ezredsegéd; (a francziáknál).
Aimabel, (emabl) szeretetre méltó.
Aisance, (esansz) könnyűség, fesztelenség.
Aise, (ész) kényelem, jólét.

Aj.

A jour, (a sur) átlátszó, — a drága könek olynemű befoglalása, hogy átlátni rajta. Könyvvezetésnél pedig annyit tesz, hogy: bevan írva minden, az utolsó napig.
Ajurement, elnapolás.
Ajournalni, elnapolni.

Ak.

Akadémia, magasabb iskola, tudós vagy művész társaság.
Aestimabel, becses.
Aestimatio, becsülés, tisztelet.
Aestimálni, becsülni, tisztelni.
Aether, üde vagy vidám, égi lég.
Aetherikus, *aetherisch*, vidám, légszerű.
Aetilogia, a betegség okainak tana.
Aëtites, vaskő, csörkő, csörgő-kő.

Aff.

Affabal, beszédes, barátságos, nyájas szíves.
Affabilitás, nyájasság, szíveség.
Affabilálni, (afebilálni) gyengíteni, erőtleníteni.

Affabilissement, (afebliszman) gyengítés, erőtlenítés.
Affaire, (afer) ügy, eset, szóváltás tárgya, csepaté.
Affaire d'amour, (afer damur) szerelmi történetecske, szerelmeskedés.
Affaire d'honneur, (afer honör) becsületdolog, párbaj.
Affamirt, kiéhezettett.
Affect, kedélymozgalom, szenvedély, tüz, érzékenység.
Affectatio, ékeskedhetnémség, erőtletett valami.
Affectio, hajlandóság, rokonszenv.
Affectionált, *affectionirt*, hajlandó, jóakaratu, vonzó.
Affectálni, *affektálni*, ékeskedést erőtletni, modort erőtletni, mesterséges, erőszakolt.
Affibulálni, felhuzni, felcsatolni.
Affiche, (afis) falragasz, hatósági parancs vagy hirdetmény.
Afficiálni, megtámadni, ingerelni, benyomást tenni valakire.
Affigálni, fölragasztani, feltűzni.
Affiliálni, testvéresülni, gyermekül fogadni.
Affinage, (affinázs) nemesebb érczek tisztítása.
Affineria, tisztítás, szűrés.
Affiquet, (affike) kötötütartó.
Affingirzoni, költeni, kitalálni.

(Folytatása következik.)

A honvéd.

Csonka vitéz térdel
 Ott kinn az ut szélén,
 Keze ugy reszket . . . s bús
 Mint a mező télen.

Elrongyolt sarui
 Alig védik lábát,
 Akik arra mennek
 Hallhatják soháját.

Beteg . . . szive alig,
 Alig dobban, érez,
 De azért így sohajt
 Ajka fel az éghöz:

— Miközben, köny ragyog
 A halovány arczon, —:
 „Könyörülő Isten,
 Könyörülj e honon.“

Elmondva imáját
 Összerogyik holtan . . .
 — Könyörülő Isten,
 Könyörülj a holtan!

Pataky Árpád.

Válasz a tiszavezsenyi költői levélre.

Olvastam jó fiu költői leveled,
 A mely a távolból minket fölkeresett,
 Mondhatom, szívünknek nagyon is jól esett,
 Hogy belőled Posten ime poéta lett.

* * *

Örömmel olvastuk, hogy te a multakon
 Andalogva merengsz a letűnt napokon,
 Nekünk is jól esik, ha visszagondolunk
 A szép mult időkre, mikor szűnik bajunk:

Bár Dante, „Nincs nagyobb fájdalom, — az mondja, —

Mint visszagondolni a boldog napokra
 A balsors idején.“ De énnekem gyönyör,
 S engem legkevésbé az emlék nem gyötör,
 Midőn a szép multon tündér képzeletem
 Feledve a jelent — olykor legeltetem.
 Mert az idős ember már csak a multban él,
 Mivel a jövőtől ő keveset remél;
 Több vig órát élt le az elmúlt napokban,
 Mint ami még neki ezután hátra van;
 Hát visszaélni még jól esik egyszer azt,
 Melyben a gondolat boldogit s nem fáraszt.

* * *

Irod, hogy példánkon okulsz az életben,
 A hálátlanokkal ember jót mint tegyen;
 Hogy aki másoknak szolgált csak javára,
 Mégis végezetre az mily balul jára;
 De te azért mit se csüggedjél jó fiam,
 Hogy a jótetteknek ilyen jutalma van;
 Hanem mint a galamb légy te ne csak szelid,
 De miként a kigyó okos is egyszersmind,
 Mert aki e kettőt vegyíteni tudja,
 Annak kevésbbé lesz rögös földi utja:
 Én is, ha nem szelid, de okos is valék,
 A sors nem fordítja el arca derűjét,
 Szívem, eszem neked ilyen tanácsot ad:
 Munkáld mindenkor az emberiség javát;
 Ha a világ egyhez olykor hálátalan,
 Másnak munkájáért méltó jutalma van,
 Ha egy-két embernek a sors nem kedveze,
 Addig megáld tized boldogsággal keze:
 Mindig volt, lesz is az, mig csak tart e világ,
 Egy a bú völgyébe, más üdv hegyére hág.
 A hálátlanságot én hát csak megvetem,
 Szelid lemondással töltöm le életem.

* * *

Már érik a gohér, forr is a jó ujbör,
 Mely szomorú szívünk vidítja, ha megforr,
 S ha varázscsöppjeit ajkunk megihatja,
 Megenyhül azonnal szívünknek bánatja,
 Feledjük a világ hálátalanságát,
 Dalra kelve szemünk mindent szép színbe' lát;
 Örömmünk csak azért nem teljes minékünk,
 Mivel távol levén, nem vigadhatsz velünk.
 Anyád, nincs oly idő, melyben nem emleget,
 Hogy ne hozná elő beszéd közt nevedet,
 És azt ne mondaná: „gyere haza fiam!“
 Mikor valami jó s kedves falatja van.
 De ha visszahozand a jó sors tégedet,
 Amit elmulasztál, dúsan kiveheted;
 Addig hát türelem s béke legyen veled,
 Mig szüléd' s barátid viszont ölelheted!

Pécsi István.

Népdalok.

Ketté hasadt a furulyám, mert bús volt a nótája,
 Bele sirtam nagy panaszom, hogy a szívem oly árva
 Kit szerettem, az a barna,
 Nem csókol már eper ajka, —
 Temetőn van a sirhalma.

Szét hullott hervadt bokrétám, gyászt kötöttem
 helyébe,
 Illik hozzám, reám borult a búbanat gyász éje,
 Fel sem virrad már énnekem,
 Ugy óhajtom, ugy érezem, —
 Temetőn lesz legjobb helyem.

Piros akáczfára száll a fehér lepke,
Elvonnék rózsám százsor, ha lehetne.
Mondanám szülemnek, hogy ne szidjon tőled,
Hej, de ugyis tudom meg kell halni érted.

Erdő sűrűjében van a bűgő gerle,
Utolszor siratlak falu legszebb gyöngye.
Ennek a bús szívnek kevés van már hátra, —
Vardd meg szemfedőmet, szükség leend rája.

Bacsá Béla.

Juliskának Juliskája!
Ezrek szive bálványa;
Mert ki meglát, mind megszeret.
Mert hát róla egyse tehet.

Szeretlek, mint a szentséget!
De én arról nem tehetek,
Mert hogyha tenni akarnék,
Tudom én, hogy bele halnék . . .

Esténként egy csillag száll ablakomra,
Szép, mint te vagy, te — világ szép asszonya!
Mint a te szép hamis szemed, úgy ragyog . . .
Neveden szólitom — szokszor, úgy vagyok.

Azután meg ugyis vagyok, hogy — sehogy';
Testem, lelkem mint az árnyék egyre fogy . . .
Szép menyecske, ne csalogass, — biz' Isten!
Ugy érzem, hogy sokáig már nem viszem . . .

Eszem azt a Teremtőt is,
A ki téged teremtett is!
Eszem azt az édes anyát,
Ki téged, kis babám, dajkált! . . .

Szabó Nándor.

Gyermek vagyok,
Ujra piczi gyermek;
Mint régente,
Ismét bölcső renget.
Ez a bölcső,
Szeretóm két karja;
Lelkemet, hejh,
Ugy el-olaltatja.

Bölcsőm felett
Andalító szól
Egy mézédés
Kedves dajka ajkról.

A szerelem
Ez a kedves dajka
Boldogságról
Dalol arany ajka.

Városy Mihály.

CSODABOGÁR.

A habozókhoz.

Miért e hosszú számalmas tüdőds,
E tétovázó alamuszóság?
Ugy mehetnétek, s mégis csak maradtok, —
Zseniroz ugy-e még a lámpaláng?

Eh mit a zsen, — s az ámuló közönség
Árgusszeme, — halljátok a sugót?
Mily csöndesen csusztatja fületekbe:
„Át kell nyergelni itt elébb-utóbb.“

Bátorság jó fiuk, — ki a középre . .
A türelem fogy — nincs habozni mit.
Gyujtsátok azt a régi templomot föl,
S duljátok szét az oltár köveit!

Hisz mit az elv, s a megváltás reménye?
Nem, nem ti abban sosem hittetek;
Az eskü csak szerelmi vallomás volt
Ajkaitokon, — elmondva gépileg.

És festett rongy volt csak lelkesedétek,
Melybe rút önzés arca öltözött,
Nem bajnokok, zsákmányesők valátok —
Ellenfél önön soraink között!

Nem nyertetek ti e harcban semmit,
S véletek nem nyert a hon ügye sem;
E felsülést hoztátok helyre hát most,
És kezdjétek új nótát hirtelen.

A mi bűne volt, — kiáltstátok erénynek,
S melyért oly bátran, annyi éven át
Küzdöttetek, az igazság fejére
Dobjátok most a gyalázat sarát.

Ne féljétek, azért hogy ti elmentek,
E büszke zászló nem lesz elhagyott,
Nem özvegy, — lesz még, a ki támogassa,
S kik várnak tudnak egy dicsőbb napot.

Előre hát az ellen táborába!
Haljátok, szól már onnan át a jel,
Szól a hívó fütty, vár a jó kendermag,
Kedves madárcák szálljatok csak el!

Darmay Viktor.

Bogárcsipés.

+ *Szeles József*, a kecskeméti deákpárt képviselő-jelöltje, azt mondta volt, hogy a jobb- és baloldal között nincs elvi különbség.

Csoda-e aztán, hogy ily szeleburdi program mellett is megbukott?

+ *Nagy György* balközépi képviselő kijelenti, hogy a „Debreczen“-ben Constánz aláírással megjelent jeles cikkeket nem ő írta.

Annál rosszabb rá nézve.

+ *Gróf Eszterházy* falkanagy hirdeti, hogy az első rókázás, illetőleg a vetéseket nem kimélő rókavadászat jövő szerdán lesz.

Jobb lenne ha vetőmagról gondoskodnának.

+ *Mazuranics* horvát bán beigtatási beszédjében azt mondá, hogy Horvátország autonómiáját a császárnak köszönheti.

Hát ez a hála az áldozatkész Magyarországnak iránt?

+ *Trefort* miniszter inkább üresen hagy egy pár egyetemi tanszéket, mintsem Horn Edét kinevezze.

Ez aztán a közoktatás.

+ *Karolina Augusta* elhunyt császárné 5000 gyászmisét rendelt meg, hogy bűnös lelkeért imádkozzanak.

Ez a kis pénz is jobb lett volna a sovány inasoknak, mint a kővér pátereknek.

Megrendelés.

D. J. főköponyeg raktárus urnak Pesten.

Van szerencsém öntől 35 db sárgafekete köponyeg megrendelni azon választóim számára, kik f. év szept. 26-án Ny. . . a város tanácsnokául engem megválasztván köponyeiket fordítva elnyűtték. A kelme lehet komisz, csak a szabás legyen jánusi, hogy mindkét oldalra viselhetők, azaz: forgathatók legyenek.

N. L.

ujdonsult jobboldali.

Interpelláció a pénzügyminiszterhez.

Van-e miniszter urnak tudomása arról, hogy Zsivánka Zsiga, kartenspieler és nagy birtokos 10 év óta nem fizetvén adót, 22,000 frtig hátralékban van, és míg a szegény embernek 22 krajczárért kiveszik gondtelt feje alól a párnát, addig ő nagyságát a kutya se bántja?

Ha tudomása nincs, szerezze meg és intézkedjék akként, hogy ezek és ehhez hasonló esetek, hogy ne mondjuk protekciók által az állam kárt ne szenvedjen, mert meg vagyon írva, hogy „a kinek Krisztus a barátja, az nem kárhozik el;“ de arra nincs paragrahus, hogy a kormánypárti ember adót ne fizessen.

Csodabogár.

Alaptalan gyanu.

A „Debreczen“ című lap azon hirben állt, hogy T. K. által segélyeztetett.

E gyanu alaptalan, mert mint hallók a 70,000 holdas pártvezér nemcsak subventiót nem fizetett neki, de még előfizetést sem.

Felhívás.

Gróf Siczky volt főispánt fölhívja egy vidéki választó, hogy azon 200 forintot, melyet neki ígért volt, ha jobboldali lesz — sziveskedjék átadni a kholera-árváknak.

Körözüvény.

Folyó év szept. 26-án Ny. . . a városából egy képviseleti tag elveszvéen — a ki hollétéről valamit tud, jelentse alólirott nál.

S. J. t. jelölt.